

ge til arbejdsmarkedet til deres job. Endelig skal arbejdspladsen selvfølgelig være klar til at finde måder, hvorpå man helt eller delvis kan vende tilbage.

Hvis de ting er i orden – hvis der gøres en indsats, og man er sikker på, at den gøres fra start – er der ikke gode argumenter for at have en varighedsbegrænsning. Varighedsbegrænsningen skal man have, hvis man ikke mener, at der bliver gjort en tilstrækkelig indsats, og man derfor er nødt til at have en bagkant for, hvor længe folk kan få sygedagpenge. Så kan det selvfølgelig siges, at hvis bare man lader stå til og er nødt til ligesom at have en anden type trussel hængende over hovedet, kan det være, at sygedagpengene falder bort efter en periode.

Men det, som vi bekymrer os om, er jo, at der er en lang række mennesker, hvis behandlingsforløb rækker ud over den varighedsbegrænsning, der er i dag. Der er en lang række mennesker f.eks. med ryglidelser, hvor der er en længere behandlingshorisont end den, der kan rummes inden for de nuværende regler. Det gælder også for folk med psykiske lidelser.

Derfor har vi også et forslag, som vi vil fremsætte i forbindelse med forhandlingerne om en førtidspensionsreform, om at overveje at indføre en såkaldt rehabiliteringsydelse, som altså skal være en ydelse, man får, når man har et længere behandlingsperspektiv, som kræver, at man måske ikke kommer i gang med at gå i retning af førtidspension, men i stedet for får tid og ro til at komme sig eller lærer at mestre sin sygdom uden at skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det er i den forbindelse, vi også støtter det her forslag, som vi er medforslagsstillere til, om at afskaffe varighedsbegrænsningen. Der er jo ikke et eneste menneske i Danmark, der er berettiget til sygedagpenge, hvis ikke man vitterligt er syg. Derfor er det jo sådan, at hvis ikke indsatsen virker, skal man selvfølgelig overveje, hvad man så skal gøre. Der kan det for nogle være et spørgsmål om, at man skal i gang med at få afklaret, om det er en førtidspension, der skal til. Det kan for andre være fleksjob, men der kunne også godt være nogle, der simpelt hen bare skal have længere tid til at lære at mestre deres sygdom. F.eks. synes vi jo, det er stærkt bekymrende, at der er så stor en stigning i antallet af nye førtidspensionister, som er unge mennesker med psykiske lidelser.

Derfor er vi nødt til at indrette systemerne sådan, at man ikke tvinger folk til at vælge at gå

efter at begynde at drømme om at få en varig of-fentlig forsørgelse som f.eks. en førtidspension. Vi mener faktisk, at en varighedsbegrænsning, som den i dag er, er med til at skubbe folk i retning af førtidspension i stedet for at trække dem i retning af arbejdsmarkedet. Det er en utrolig dårlig idé på langt sigt, både for den enkelte og også for samfundet.

Det er klart, at sygefravær er en meget væsentlig udfordring. Vi har tidligere i dag diskuteret meget omfattende, hvad man skal gøre ved det. Men situationen er jo bare den, at ca. 140.000 ud af de 700.000 dagpengesager, der er om året, er længerevarende sygdomsforløb, og der skal man selvfølgelig gøre en indsats så tidligt som muligt. Nogle af dem vil fortsat være sygdomsforløb, der rækker ud over 52 uger og også ud over de gældende forlængelsesperioder. Men forhåbentlig vil det jo være langt færre, fordi vi får fat i dem og meget tidligere kan hjælpe dem, der har andre problemer end sygdommen. Jeg synes altså, det er værd at overveje, om ikke man skal have så meget tillid til det system, vi nu laver, at man samtidig kan afskaffe varighedsbegrænsningen, for vi er jo alle sammen enige om, at også kommunernes interesse er, at borgerne vender tilbage til arbejdsmarkedet, så de ikke ligger de kommunale kasser til last i form af sygedagpenge. At de kan være på arbejdsmarkedet er jo også til gavn for dem selv og for deres arbejdsgivere.

Derfor er det jo, vi synes, at det samlet set er noget mærkværdigt, at man, når man laver et system, som man mener skal være mere effektivt end det nuværende, så ikke også er klar til at afskaffe den her bagkant, som varighedsbegrænsningen er udtryk for. Vi ved, at det fører til stor nød og lidelse for dem, der ryger direkte fra sygedagpenge og måske til ingen indtægt. Der kan man sige at det jo så måske er, fordi deres ægtefælle har formue eller arbejde. Men det ændrer jo ikke på, at de går fra en situation, hvor de måske har haft hus og hjem, der har krævet, at begge parter har en indtægt, til så ingen indtægt at have. Det kan så i sidste ende føre til, at de er nødt til at sælge deres hus, og det er måske med til at forværre sygdomsforløbet. På den måde synes vi egentlig ikke, at varighedsbegrænsningen tjener det formål, som tilhængerne siger, nemlig at skubbe i retning af at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Tværtimod er den ekskluderende, og den er også forarmende i visse tilfælde.